

KONSTADE.

Uppskattning Utan Avtryck.

ALL KONSTADE.

Den fortsatta ställningen om att man ska uttrycka sina känslor.

Varför ska vi tycka det är dåligt att vara ledsen utan att visa någon annan ens gråt?

Varför ska vi tycka det är dåligt att älska och aldrig tala om det för någon?

Behöver vi vara beroende av att få något uttryckt av andra?

Behöver vi vara beroende av att uttrycka något till någon annan?

Att inte uttrycka en känsla är ibland det enda sättet att riktigt ta vara på den.

Att inte uttrycka en känsla är det enda sättet att se den för den som den är.

Jag behöver bara uttrycka mig till mig själv genom att tänka efter.

Då växer allt.

Då skalas närheten upp.

Då älskar jag mig själv!

Då älskar jag dig!

Då utvecklas jag.

Då gråter jag!

Då ler jag!

Då lever jag.

Om du lär dig att uppskatta andra utan att
visa det så finner du uppskattning i dig
själv.

Tänk att alla i hela världen älskar dig.

Kan du tänka dig att jag älskar dig?

Alla personer i hela världen älskar just dig,
för den som du alltid kommer att vara.

Egentligen är allt så himla fint och
egentligen är allt vi vill ha redan här.

All längtan och all saknad sammanställs
och emitterar deras gemenskaper.

Jag kan fortfarande inte förstå att jag
älskar alla människor i världen.

Men om en person säger att jag gör det så
känner jag det!

Att sätta sig in i någon annans liv.

Att tänka sig hur mitt liv hade sett ut om
jag istället hade ditt.

Att även om jag för dig inget är, älska oss
tillsammans.

Att älska oss för dom vi hade kunnat vara.

Uppskattning i att vara en liten del av en
annan människas liv.

Jag behöver inte vara där hela tiden.

Det kan gå lång tid och du kan vara långt
borta.

Jag behöver aldrig ha funnits där.

En främling likasom mina egna föräldrar.

Alla små delar av varandras liv med
anseende till en större grej.

Vi må lära oss att omfamna det.

Då ska vi inte skrämmas av det obegripliga
utan uppskatta småheterna.

Bara då kommer vi kunna sluta vara rädda
och istället börja fascineras.

Bara då kommer dom eviga drömmarna att
inta våra hem.

Bara då kommer vi få leva större.

Bara då kommer vi att röra oss
tillsammans.

Hur du står där och bara är där, utan att
veta om mig, utan att veta något om mig.

Jag stirrar sakta, följer dig med blicken, för
jag vill se den du är.

Jag lyssnar på dig, bevakande men med en
ytterst öppenhet.

All normal rörelse struktureras.

Det spelar inte ens någon roll.

Du kollar inte ens på mig och du kommer
aldrig behöva kolla på mig.

Du vet ju ingenting om mig.

Men jag beundrar dig och det har jag alltid
gjort.

En natt som denna så låter jag mig
omfamnas av det vi hade.

Jag iakttar alltid på håll och alltid från en
annan plats.

Jag ser på ditt ansikte att du åldrats.

Har du kanske blivit någon annan?

Har du kanske glömt bort mig?

Letandes efter förståelse kollar jag dig i
ögonen.

Jag ser ditt leende och de fina människor
du nu lever med.

Jag försöker förstå vad det är som
egentligen har förändrats.

Handlar det om tiden som gått och
avståndet mellan oss?

Eller handlar det kanske om att det är
våldigt fint att vara en liten del i någon
annans liv?

Handlar det om ett saknande av att få
skratta tillsammans igen?

Eller handlar det kanske om att jag först nu
troligen uppskattar att jag fått skratta med
dig?

Handlar det om nostalgi?

Eller handlar det kanske om att jag fått
vara en temporär del av ditt liv?

Jag minns dig fortfarande och i dessa
stunder kommer jag närmare dig.

Du blir alltmer varmare för mig samtidigt
som du blir en mindre del av mitt liv.

Människor på bussar.

Människor som bara går runt.

Människor som jobbar.

Människor från olika tider.

Människor som stressar

Människor som tycker annorlunda.

Människor från olika ställen.

Människor som älskar andra människor.

Förhoppningarna kommer ibland alldeles
för snabbt.

Kanske tänker jag lite för mycket om dig
även om jag knappt känner dig?

Jag finner här en beskedlig känsla av
tystnad.

Den består av viljan att konkretisera mina
känslor för oss.

Men här landar jag igen.

Och det är mycket finare.

Kommer det alltid vara finare?

Ska det alltid vara finare?